

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1176. Usque Ad Annum 1203

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1763

VD18 90118022

§. 39. Stephanus Episcopus Tornacensis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66394](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66394)

Sæcul. XII.

A.C. 1192.

c. 86.

Marlot. to. 2.

p. 431.

Albertus Episcopus die Martis, vigesima quarta Novembris, anno millesimo centesimo nonagesimo secundo, ita trucidatus, in Ecclesia Metropolitana Remis solemnè pompa sepultus est. Post mortem, ut Martyr ob defensam libertatem Ecclesiasticam honoratus, atque in adjuncto Epitaphio hoc Titulo decoratus est. Non nulla ad ejus tumulum edita miracula referuntur. Tandem vero elapsis annis plus quam quadringentis, videlicet anno millesimo sexcentesimo duodecimo, Albertus Archidux & Infans Isabella ejus conjux, consentiente Rege Ludovico XIII. licentia a Cardinale Guisio Archiepiscopo Remensi impetrata, eductum S. Alberti corpus solemnè supplicatione in Carmelitarum Ecclesiam, quam ante breve temporis spatium Bruxellis condiderant, transtulerunt. Ejus memoria in Martyrologio Romano vigesima prima mensis Novembris agitur.

§. XXXIX.

*Stephanus Episcopus Tornacensis.**vit. per Cl.
du Molinet.*

Eberhardo Avennensi Episcopo Tornacensi, anno millesimo centesimo nonagesimo primo, fatis functo, subrogatus est Petrus, Ecclesiæ Parisiensis Cancellarius, Doctor celeberrimus, quod factum Guilielmo Archiepiscopo Remensi, Ecclesiæ Tornacensis Metropolitano,

tano, & absente Rege Philippo Augusto, Sæcul. XII.
Regni Præfecto minime probabatur. A. C. 1192.

Hinc Stephanus Abbas S. Genovevæ
Parisis, qui Guilielmo ab intimis con-
siliis erat, datis literis Petrum Cantorem
commendavit, & quia Canonici Torna-
censes in Electionis forma errasse dice-
bantur, affirmabat, hanc culpam Petro
absenti & nescienti nocere non posse.
Subjunct, Regem diserte præcepisse,
ut Petrus Episcopus Tornacensis elige-
retur, additque: *Proinde timendum,
ne si is rejiciatur, Philippus, & Rex
& juvenis, in majus malum prorumpat.*

ep. 175.

Tam procul autem abfuit, ut Archi-
episcopus Remensis argumentis, a Ste-
phano Abbate allatis, moveretur, ut
suaserit Canonicis, eum ipsum elige-
rent sibi Episcopum. Cui consilio omnes
applauserunt, solo Stephano vehementer
in admirationem raptò, ubi se electum
esse certior factus est. Id profitetur in
epistola ad Bartholomæum Vindocinen-
sem Archiepiscopum Turonensem data,
ubi subjungit, constituisse se animo, ad
Festa Paschalia ad Ecclesiam, quæ se vo-
caret, pergere, ut in die octava (age-
batur vero annus millesimus centesimus
nonagesimus secundus) consecraretur.
Cœlestino Papæ hæc electio non proba-
batur; sed cum ei Stephanus epistolam
demississima oratione scripsisset, acquie-

Ep. 177.

Ep. 179.

VIC

Sæcul. XII. vit Pontifex. Itaque Stephanus, Torna-
 A. C. 1192. censi Ecclesiæ præfectus, eam annis un-
 decim rexit.

Annum ætatis suæ agebat quinquagesimum septimum, cum ad Episcopatum vocatus fuit. Natus enim erat Aureliani anno millesimo centesimo trigesimo quinto, ubi literarum Rudimentis in Schola Ecclesiæ Cathedralis imbutus, Carnoti deinde severioribus Disciplinis operam dedit. Cumque natura ita comparatus esset, ut nullius rei amore magis quam sciendi desiderio teneretur, doctrinæ singularis laude ævo suo ita floruit, ut nemo magis. Prosa & carmine elegantissime scribebat, pro genio sui Sæculi, cui trivialis versificatio & inanes vocabulorum lusus placebant. Institutum Canonicorum Regularium amplexus est, secundum Reformationem S. Eguwerti Aureliani, anno millesimo centesimo quinquagesimo octavo inventam; cumque S. Thomas Cantuariensis, tunc in Francia degens, viri merita cognovisset, eum intimorum amicorum numero adscripsit. Stephanum, postea Abbatem S. Eguwerti electum, cum hoc Monasterium regeret, & Mauritium Episcopum Parisiensem consuluit Pontius Episcopus Claromontanus; quid dicendum de valore Baptismi collati his verbis: *In nomine Patris & Filii & Spiritus Sancti,*

Vita Stephani Tornacensis.

Ap. Steph.
ep. 3.

Sancti, si baptizans omittat verba: *Ego te baptizo*, sed infantem in aquam immergat. Mauritius Episcopus respondit, nullum esse hujusmodi Baptismum, sed aliter baptizandum esse talem parvulum. Verum Stephano Abbati alia stetit sententia. Asserebat, in Baptismi Institutione Jesum Christum non dixisse: *Ite, baptizate, dicentes: Ego te baptizo* & reliqua. Atque Baptismum, cum tribus immersionibus ac invocatione Trinitatis collatum, non debere declarari nullum. Id confirmabat auctoritate complurium SS. Patrum, qui hoc moti argumento etiam Hæreticorum Baptismum receperunt. *Nilominus*, ajebat, *maxime revereor formulam consuetam, Ego te baptizo, eamque ad Solemnitatem Baptismi non autem ad substantiam pertinere existimo. Secus illos damnabimus, quos Laici in casu necessitatis baptizant, nihil enim aliud, cum parvulos immergant, dicunt, nisi: En nome Patres & Files, & Espirites Santes.* Ex his & ex epistola Pontii Episcopi videmus, Fideles voce *ondoyer abluere* seu *immergere* ad significandum Baptismum, sine cæremoniis Ecclesiasticis collatum, jam illa ætate usos fuisse. Tandem inferebat Stephanus, hujusmodi parvulum valide esse baptizatum, suam autem sententiam modestissime exponit, & magnam reverentiam.

Sæcul. XII.
A.C. 1192.

Ep. 4.

Ep. 5.

Hist. Eccles. Tom. XVIII. U ren-

Sæcul. XII
A. C. 1192.

C. 1. ext. de
Bapt.

S. Tom. 3.
part 9. 66.
ar. 5. ad 2.

rentiam Episcopi Parisiensis, qui contrarium definierat, profitetur. Exinde Alexander III. Papa juxta mentem Episcopi Parisiensis pronunciavit, atque Theologi, hanc Decisionem secuti, docuerunt, hæc verba: *Ego te baptizo*, ad manifestandam Ministri intentionem & Baptismum ab omni alia ablutione discernendum esse necessaria (*).

Anno millesimo centesimo septuagesimo septimo, Stephanus Parisiis S. Genovevæ Abbas eligitur, Canonicis S. Eguverti Aureliani amare lugentibus, qui etiam discedenti annuam pensionem ex quibusdam agris suis accipiendam concesserunt. In Monasterio S. Genovevæ præ-

(*) Etsi Stephani Abbatis opinio, sistendo in Theoria, sua probabilitate non carere videatur, cum omissis verbis: *Ego te baptizo*, simpliciter tamen fiat, quod Christus Dominus præcepit, nam Intentio Ministri ex ipsa actione, qua hominem præsentem abluit, si ex adjunctis circumstantes baptizantem serio & modo humano agere credant, manifestatur, & Baptismus per verba ab abluente simul prolata: *In nomine Patris & Filii & Spiritus Sancti* ab omni alia ablutione satis distinguitur, nihilominus sine dubio gravissime peccarent, qui præsertim contra Decreta Summorum Pontificum & universalem Ecclesiæ consuetudinem memorata verba omittere auderent.

præter scholas exteriores, quæ aderant, Sæcul. XII.
 alias intra claustra instituit, ne occasio, A. C. 1192.

& commercium cum discipulis sæculari-
 bus monachos corrumpere. Ceterum

Abbatiam S. Genovevæ, ex ruinis post
 latrocinia Normannorum, Lutetiam obli-

*Sup. lib.
 LIII. §. 54.*

dentium, ab annis trecentis necdum
 ex toto reparatam, Stephanus in inte-

grum restituit, Ecclesiam ædificavit, qua-
 lem hodieque conspiciamus, & claustra

v. ep. 148.

virorum Religiosorum, ita ut secundus
 Conditor monasterii celeberrimi, cujus

opes non parum auxit, haberi possit. An-
 no millesimo centesimo septuagesimo o-

*Ep 173.
 Roger. Hov.
 p. 575.*

ctavo Stephanus secutus est Gualterium
 Cardinalem, Episcopum Albanensem, in

*Sup. Lib.
 LXXII.*

Occitaniam proficiscentem, quem Ro-
 gerius *de Bediers*, Albigensum Fautor,

cepit. Philippus Augustus Rex Stephanum
 Abbatem, quem maximi æstimabat,

aliquando ad Summum Pontificem misit,
 gravissimi momenti causam pertractatu-

rum. Anno millesimo centesimo octo-
 gesimo septimo eundem præter alios

patrinum filii sui & successoris Ludovici
 esse voluit. Philippo Augusto ultra ma-

re militante, Regis Consanguineus, Gui-
 lielmus Archiepiscopus Remensis, Regni

Moderator, Stephanum Abbatem, cujus
 dotes & experientia perspectæ ipsi erant,

ad consilium in rebus gerendis adhibuit.

U 2 Talis

Sæcul. XII. Talis erat hic Abbas, cum ad Ecclesiam
 A.C. 1192. Tornacensem regendam vocatus est.

§. XL.

Ordo Viardinorum.

Mem. M. S. Sub idem Tempus Ordo Viardinorum
 seu *Vallis Olerum* institutus. In Car-
 tusia Luviniacensi, Diœcesis Lingonen-
 sis, anno millesimo centesimo octogesi-
 mo octavo quidam Frater conversus, no-
 mine *Viard*, qui, ad vitæ rationem ma-
 gis austeram, ac ea erat, quam in suo
 monasterio servabat, & a curis rerum
 temporalium magis liberam, a Deo vo-
 cari se sentiens, impetrata Præpositorum
 suorum licentia, in silvam, duas leucas
 Luviniaco distantem, se recepit, ubi ali-
 quamdiu in horrido specu absconditus
 singularem rigorem in se ipsum exercuit.
 Postea vero a vicinæ regionis populo in-
 ventus est, virique fama usque ad aures
 Ducis Burgundiæ pervenit, qui sæpe ad
 eum invisit. Cumque aliquando Dux,
 imminente hostium exercitu, ad prælium
 accinctus esset, & non temnendum pe-
 riculum intueretur, Viardo pollicitus est,
 si commissa pugna victor rediret, se in
 eodem loco Monasterium conditurum.
 Vicit Dux, & promisso stetit, novumque
 Monasterium vetus nomen a loco, qui
Vallis olerum vulgo dicebatur, traxit.
 Antiqua in illa Ecclesia Inscriptio, *Viardum*